

Ημερολόγιο ασημάντων 447 (Απόσπασμα): Ένοχα σώματα-Guilty bodies/ Η αγνότητα την αφήνει αδιάφορη/ Το βδέλυγμα/Η τελευταία μάχη/Ο άνθρωπος αμύγδαλο

Δημήτρης Τζουμάκας

Η Φωκίωνος Νέγρη είναι ένας ποταμός με άσπρα μαλλιά που ξεχύνονται από τις καφετέριες. Ζευγάρια τρίτης ηλικίας πίνουν μετά την εκκλησία τον καφέ τους, τρώνε μπισκοτάκια, κρέμα καραμελέ και φανουρόπιτα.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

1 1.9.21 Σάββατο των σπορ. Αρχισε το πρωτάθλημα και είδα το πρώτο μας του Παναθηναϊκού με τον Απόλλωνα Αθηνών στο Café des Poètes στην πλατεία Βικτωρίας όπου συχνάζουν οι ποιητές Βέης, Μαρκόπουλος, συχνάζει και ο εκλιπών από καρκίνο στα οστά ποιητής Κ. Παπαγεωργίου.

Η κοπέλα τώρα στο Καφέ των Ποιητών θα σου επιτρέψει την είσοδο μόνο αν έχεις πιστοποιητικό εμβολιασμού κι είχε πλάκα που κανείς δεν είχε μαζί του έγγραφα και όλα τα γερόντια δοκίμαζαν με μπαμπεσιά να μπουν, αλλά η ξενικής καταγωγής υπεύθυνη, άριστα δασκαλεμένη ήταν ανένδοτη, το πρόστιμο θα είναι υψηλό. Έτσι ήμουν ο μόνος όνος, με ένα ωραίο καίμαλι και μία σουρωτή να απολαμβάνω το ματσάκι, ενώ οι άλλοι έβλεπαν απ' έξω. Στην αρχή κοψοχολιάσαμε με τα κενά στην άμυνα, θα πάθουμε καμιά νίλα πάλι μέρα πούναι πέσανε και οι πύργοι πριν 20 χρόνια, αλλά χάρη στα μεταγραφικά αποκτήματα και τα μαγικά του βραζιλιάνου Βιτάλ πήραμε πάνω μαςκι όσο ο εχθρός απλώνεται χάνει άντρεςξ ου και μία αποβολή για βάρβαρο μαρκάρισμα κι όσο ο εχθρός συσπειρώνεται χάνει σε έδαφος όπως έλεγε κι ο καλός εκείνος στρατηγός του Μάο Τσε Τουγκ.

Αχ βρε Μπουμπού, θα το κουβεντιάζαμε τώρα και θα χαιρόσουν, θα έλεγες πάμε για πρωτάθλημα με την ατέλειωτη αισιοδοξία σου. Προηγουμένως είδα το φιλικό μας μπάσκετ του Παναθηναϊκού σε τουρνουά του Μονάχου: φρίκν. Ένας Πρίφτης έχει φέρει όλη τη δευτεράντζα και ετοιμάζουμε πέτρινα χρόνια και στο μπάσκετ, μας διέλυσε ο Ερυθρός Αστέρας Βελιγραδίου. Το άσχημο είναι ότι στο γήπεδο εκτυλίχτηκε κι ένα άλλο δράμα που ο καλός κάμεραμαν φρόντισε να μη το χάσουμε : ένας παίκτης τους Ερυθρού Αστέρας ο Άαρν Γουάιτ έκανε ένα επικίνδυνο ακροβατικό, άνοιξε το κεφάλι του τον βλέπουμε πλημμυρισμένο στο αίμα, κλείνω τα μάτια μου, μου φάνηκε ότι είχε βγάλει το μάτι του, αλλά όπως είπε ο σπίκερ: απλώς έσπασε το χέρι του!

Στις 11 του Σεπτεμβρίου του 1821 Ο Γιώργος Μπακόλας με 350 άντρες και τον Μακρυγιάννη αποκρούουν και εκδιώκουν 9.000 τούρκους του Χασάν Μπέη στο χωριό Πέτα.

12.9.2021 Κυριακή. Ο Σεπτέμβρης είναι περίοδος σεισμικών δονήσεων που γίνονται αισθητές στην περιοχή του Λεκανοπεδίου. Με μόλις 3.7 κουνήθηκε η λάμπα πάνω από το γραφείο.

Στη Δημοτική Αγορά της Κυψέλης τρέχω από το πρωί για βιβλία του αναρχικού χώρου και μετά στο Ζάππειο για τη μεγάλη γιορτή του Βιβλίου. Η Φωκίωνος Νέγρη είναι ένας ποταμός με άσπρα μαλλιά που ξεχύνονται από τις καφετέριες. Ζευγάρια τρίτης ηλικίας πίνουν μετά την εκκλησία τον καφέ τους, τρώνε μπισκοτάκια, κρέμα καραμελέ και φανουρόπιτα.

Εκκληση στην Αγορά: Βιβλία και περιοδικά υψηλού καλλιτεχνικού επιπέδου, του

Ο Δημήτρης Δημητριάδης

εναλλακτικού χώρου, βιβλία αληθινά έργα τέχνης, χειροποίητα, που τα βλέπεις σε πινακοθήκες του Λονδίνου, στο Λούβρο και στους μπουκονίστ του Σηκουάνα, στα υπαίθρια παζάρια του Βερολίνου και της Κυψέλης. Ενθουσιάζομαι, θα αγοράσω το κατά δύναμη, θα έλθω και το βράδι, είναι μέχρι τις εννιά ανοιχτά. Στο μεταξύ αγόρασα 1. «Νομαδική Αρχιτεκτονική: Περιπατώντας σε Ευάλωτα Τοπία» συλλογικός τόμος 2. «Αθήνα από κακέτυπο σαντιπαράδειγμα». Μία σύνθεση της δράσης ΣΟΔΑ (Συνεργατικής Ομάδας Διπλωματικών για την Αθήνα), κατά τη διετία 2017-2018.

3. Ειρήνη Γερογιάννη: «Η περφόρμανς στην Ελλάδα 1968-1986» 4. «Ένοχα σώματα/Guilty bodies» σε επιμέλεια Laura Dodson και Θανάση Μουτσόπουλου όλα από τις εκδόσεις Futura. Επίσης 5. Το δέκατο τεύχος του περ. Γιούσα (yusra) που στα αραβικά σημαίνει ευδαιμονία με ιστορίες αγάπης, άγχους, αγωνίας έρωτος, αϋπνίας, διάλυσης και αλτ ράιτ ζόμμι σε ένα Πηχτό Καλοκαίρι «Και θέλω όλα αυτά να τ' αγαπήσω μωρό μου μα δεν έχω άλλη αντοχή». 6 DavidWieck «Αναρχισμός, αναρχικοί, αναρχία» από το Chickenbacon Press και 7. Έναντι 4 ευρώ ένα μικρό βιβλιαράκι Το Βδέλυγμα του Δημήτρη Δημητριάδη που το είχα διαβάσει στο περ. lifo και το είχα προσπεράσει κάπως επιπόλαια επειδή μου φάνηκε παιδικό. Και είναι παιδικό! Ο Δημητριάδης που έχει γράψει το αριστούργημα Πεθαίνω σαν χώρα και άλλα σπουδαία θεατρικά κυρίως έργα κι έχει κάνει καταπληκτικές μεταφράσεις, σίγουρα κάτι έχει πάθει με αυτό που ονομάζουμε ελληνικό λαό. Το «Πεθαίνω σαν χώρα» που ήταν κι αυτό καταγελητικό, ήταν συγχρόνως πολύ συγκινητικό γιατί ο ίδιος ο αφηγητής είχε συνδεθεί με τη χώρα που πέθαινε, έπασχε ο ίδιος, ήταν η χώρα που πεθαίνει. Εδώ εμφανίζεται ένα απίστευτο μίσος στα τυφλά που καταλήγει σε μία μαύρη γραφικότητα:

«Ο ελληνικός λαός είναι ένα βδέλυγμα Ο λαός αυτός είναι ικανός και πανέτοιμος για

το χειρότερο. Για το χειρίστο. Δεν είναι ικανός και πανέτοιμος παρά μόνο γι αυτό. Επειδή ο ίδιος ανήκει στο χειρότερο. Στο χειρίστο. Ο ελληνικός λαός ανήκει οριστικά στο μη περαιτέρω του χειρίστου. Βρίσκεται σε πλήρη διαθεσιμότητα για να γεννάει μόνο τέρατα». Ούτε ο Γιανναράς δεν γράφει έτσι. Σε μια εποχή τόσων δυσκολιών και έκπτωσης αξιών καλό θα ήταν να παρηγορείς τον άλλο κι όχι να θέλεις τον διαλύσεις. Δεν λέω, να ασκείς κριτική, σκληρή, να δυσαρσεύεις τους αρχόντους αλλά όχι να συντρίβεις τον άλλο και συλλήβδην όλο τον κόσμο. Όχι να βγάζεις τα δικά σου απωθημένα εκτός κι αν η γραφή είναι μόνο αυτό : κόμπλεξ και απωθημένα.

Ε, τουρλώνεσαι και λίγο με την αποψάρα σου! Επιβεβαιώνομαι. Υπάρχω όσο υπάρχουν για να σου επιδεικνύομαι. Με τα λούσα, τα φουρώ και τους αλγόριθμους. Αυτά που έμαθα στη Γαλατία, στη Σχολή Διοίκησης και στην αλάνα ιδίους αναλώμασι, γενναϊόδωρα τα χαρίζω στο πλήθος να πορεύεται.

Το απόγευμα επιστρέφω στη Φωκίωνος Νέγρη, έχει αλλάξει η ηλικία στις καφετέριες, οι μεγάλοι αποσύρθηκαν και επικρατούν οι νέοι τώρα, στην Δημοτική Αγορά γίνεται το σώσε, αγοράζουν τα βιβλία της Futura και του ανταγωνιστικού χώρου. Αγοράζω δυο τρία ακόμη, αλλά μετά το κείμενο του Δημητριάδη ζητώ καταφύγιο στα λατρεμένα ψευδώνυμα, στις άγνωστες γραφίδες του τοίχου και των περιθωριακών περιοδικών της μίας πνοής:

Ο άνθρωπος αμύγδαλο κατεβαίνει στην παραλιακή (...) η ζωή του είναι ταχτοποιημένη τα ρούχα του ακριβά τα παπούτσια του ελαφριά τα σύννεφα από πάνω του διάφανα (...) το διαμερισμάτι του πεντακάθαρο το κινητό πληρωμένο οι τσέπες γεμάτες η ηλικία του κατάλληλη οι προσδοκίες χαμηλές η όρασή του ακριβής η οικογένεια υγιεινή κι όμως ο άνθρωπος τρώει ωμά αμύγδαλα στην παραλιακή

Βάσω Σαριάν : Αμύγδαλα στην παραλιακή